

Dacă ne-ar vizita vreodată extraterestrii, cred că ar fi ca atunci când Cristofor Columb a debarcat pentru prima dată în America. N-a ieșit prea bine pentru amerindieni.

STEPHEN HAWKING

Primul Val: *Stingerea*

Al Doilea Val: *Atacul*

Al Treilea Val: *Molima*

Al Patrulea Val: *Amușitorii*

Intruziune: 1995

Nimeni nu se va trezi.

Femeia care doarme nu va simți nimic dimineață, va avea doar o senzație vagă de neliniște și sentimentul puternic că cineva o privește. Teamă i se va estompa în mai puțin de o zi și curând va uita de ea.

Amintirea visului va persista ceva mai mult.

În visul femeii, o bufniță mare stă cocoțată pe pervaz, holbându-se la ea prin fereastră cu ochi imenși, conturați cu alb.

Nu se va trezi. Nici ea și nici bărbatul care doarme alături. Umbra care plutește deasupra lor nu le va tulbura somnul. Iar cel pe care îl caută umbra – copilul din pânțele femeii adormite – nu va simți nimic. Intruziunea nu lasă urme, nu agresează nici măcar o celulă din corpul ei sau al copilului.

Totul se sfârșește în mai puțin de un minut. Umbra se retrage.

Mai rămân doar bărbatul, femeia, copilul din pânțele ei și intrusul dinăuntrul copilului, dormind cu toții.

Femeia și bărbatul se vor trezi dimineață, copilul câteva luni mai târziu, când se va naște.

Intrusul dinăuntrul lui va continua să doarmă și nu se va trezi câțiva ani buni, când neliniștea mamei și amintirea aceluia vis se vor fi șters demult.

Cinci ani mai târziu, în timpul unei vizite la grădina zoologică împreună cu copilul, femeia va vedea o bufniță asemenea celei din vis. Imaginea o va tulbura fără să înțeleagă de ce.

Nu e prima persoană care visează bufnițe în întuneric.

Nu va fi nici ultima.

I

Ultimul istoric

1

Extraterestrii sunt proști.

Nu vorbesc despre extraterestrii adevărați. Ceilalți nu sunt proști. Ceilalți sunt atât de avansați față de noi, încât e ca și cum ai compara cel mai prost om cu cel mai deștept câine. Nu există termen de comparație.

Nu, vorbesc despre extraterestrii din capul nostru.

Cei pe care i-am inventat noi, cei pe care-i tot inventăm de când ne-am dat seama că luminițele alea strălucitoare de pe cer sunt niște sori la fel ca al nostru, care probabil au planete la fel ca a noastră, care se învârtesc în jurul lor. Extraterestrii pe care ni-i imaginăm, aceia care am vrea să ne atace, extraterestrii umani. I-ați văzut de un milion de ori. Se năpustesc din cer în farfuriile lor zburătoare ca să distrugă New Yorkul și Tokio și Londra sau defilează pe câmpuri în mașinării imense care arată ca niște păianjeni mecanici, trăgând cu arme cu laser și mereu, dar mereu, oamenii dau uitării toate neînțelegerile și își unesc forțele ca să înfrângă hoarda extraterestră. David îl omoară pe Goliat și toți (mai puțin Goliat) se întorc fericiți pe la casele lor.

Ce tâmpenie!

E ca și cum un gândac și-ar construi o strategie ca să învingă pantoful care e pe cale să-l strivească.

Nu bag mâna-n foc, dar sunt aproape sigură că Ceilalți știau cum ne-am imaginat noi că arată extraterestrii.

„Și pun pariu că li s-a părut al naibii de amuzant. Cred că se țineau cu mâinile de burtă de răs. Asta dacă au simțut umorului... sau burți. Cred că au răs așa cum râdem noi când un câine face ceva foarte drăguț și tembel. „Ah, ce drăguți și tembeli sunt oamenii! Ei cred că noi gândim ca ei! Nu-i așa că e adorabil?”

Uitați de farfuriile zburătoare și omuleți verzi și păianjeni mecanici uriași care scuipă raze ucigătoare. Uitați de bătăliile legendare cu tancuri și avioane de luptă și de victoria noastră finală – bățăioșii, nesupușii, cutezătorii oameni împotriva furnicarului cu ochi de gândaci. Toate astea sunt la fel de departe de adevăr precum era planeta lor muribundă de planeta noastră plină de viață.

Adevărul este că, odată ce ne-au găsit, am fost terminați.

2

Uneori mă gândesc că e posibil să fiu ultimul om de pe pământ.

Asta înseamnă că sunt ultima ființă umană din Univers.

Știu că e o prostie. Nu se poate să-i fi omorât pe toți... Îmi dau seama însă, că s-ar putea întâmpla, în cele din urmă. Și apoi mă gândesc că asta e exact ce vor Ceilalți să gândească.

Mai țineți minte dinozaurii? Ei bine...

Deci probabil că nu sunt ultimul om de pe pământ, dar sunt printre ultimii. Complet singură – și foarte probabil așa voi rămâne – până când cel de-Al Patrulea Val va trece și mă va lua cu el.

Ăsta e unul dintre gândurile mele nocturne. Un gând în genul vai-de-mine-sunt-mâncată de la ora trei dimineața. Când mă fac covrig, atât de speriată că nici nu pot închide ochii, când mă înec atât de adânc în frică încât trebuie să-mi reamintesc să respir, să-mi rog inima să continue să bată. Când creierul mi-o ia razna și sare ca un CD zgâriat. „Singură, singură, singură, Cassie ești singură.”

Așa mă cheamă. Cassie.

Cassie nu vine de la Cassandra. Nici de la Cassidy. Ci de la Cassiopeia, constelația de pe cerul nordic, cu regina cea frumoasă, dar orgolioasă, legată de tronul ceresc de către Poseidon, zeul apelor, drept pedeapsă pentru mândria ei.

Respect în fața părinților mei. În greacă numele meu înseamnă „Cea ale cărei cuvinte se fac cunoscute.“

Părinții mei nu știau nimic despre acest mit. Și-au spus doar că e un nume frumos.

Chiar și atunci când mai existau încă oameni care să mă strige pe nume, nimeni nu mă striga Cassiopeia. În afară de tata. Care-mi zicea așa doar atunci când mă tachina. Și mereu cu un accent italian foarte prost: „*Cas-iii-oo-PEE-a*“. Mă scotea din minți. Nu mi se părea nici amuzant, nici simpatic și mă făcea să-mi urăsc propriul nume.

— Mă cheamă Cassie! urlam la el. Scurt, Cassie!

Acum aș da orice să-l aud pronunțându-l măcar o dată.

Când am împlinit doisprezece ani – cu patru ani înainte de Sosire – tata mi-a adus un telescop de ziua mea. Într-o seară de toamnă, când văzduhul era rece și limpede, l-am montat în curtea din spate și mi-a arătat constelația.

— Vezi? Arată ca un M, a zis el.

— De ce au botezat-o Cassiopeia dacă e în formă de M? am întrebat. De la ce vine M-ul?

— Păi... nu știu dacă vine de la ceva, a răspuns tata zâmbind.

Mama îi spunea mereu că zâmbetul e punctul lui forte, așa că îl folosea des, mai ales după ce a început să chelească. Ca să atragă privirea oamenilor spre partea inferioară a feței.

— Așa că poate să fie de la ce vrei tu! Ce părere ai despre minunată? Sau măreață? Sau maestră?

Și-a lăsat mâna pe umărul meu, în timp ce priveam prin lentilele cele cinci stele arzând la peste cincizeci de ani lumină distanță de locul în care ne aflăm. Simțeam respirația tatei pe obraz, caldă și umedă în aerul rece și uscat de toamnă. Respirația lui era atât de aproape, stelele din Cassiopeia atât de departe.

Acum stelele par mult mai aproape. La o distanță mai mică decât cele patru sute de milioane de kilometri cât sunt până la ele. Suficient de mică încât să poți întinde mâna până la ele, suficient cât să le atingi, cât să mă atingă și ele la rândul lor. Sunt la fel de aproape de mine ca respirația lui de atunci.

Vorbesc ca un om nebun. Oare sunt nebună? Mi-am pierdut mințile? Poți să spui despre cineva că e nebun doar dacă mai e și altcineva prin preajmă care să fie normal. La fel e și cu binele și răul. Dacă totul ar fi bun, atunci nimic n-ar fi bun.

Uau. Asta chiar că sună... a nebunie.

Nebunia: noua normalitate.

Cred că aş putea spune că sunt nebună din moment ce mai există o persoană cu care mă pot compara: eu însămi. Nu eu, cea de acum, cea care tremură într-un cort în mijlocul pădurii, prea speriată să-și scoată măcar capul din sacul de dormit. Nu despre această Cassie e vorba. Nu, mă refeream la Cassie cea de dinainte de Sosire, de dinainte ca Ceilați să-și miște fundurile lor de extraterestri până aici. Eu, cea de doisprezece ani, cea care avea ca singure probleme pistruii mărunți de pe nas, părul ondulat care nu stătea în niciun fel și băiatul drăguț care o vedea în fiecare zi, fără să aibă habar că ea există. Cassie cea care abia se obișnuia cu gândul că este un om normal. Că arată normal. Că e normal la școală. La fel și la karate și la fotbal. Practic, singurele lucruri deosebite la ea erau numele ciudat – Cassie de la Cassiopeia, de care oricum nu știa nimeni – și abilitatea de a-și atinge nasul cu vârful limbii, un talent care deja nu mai era așa de impresionant de când ajunsese în școala generală.

După standardele acelei Cassie, probabil că sunt nebună.

După mine, ea e cea clar nebună. Uneori țip la ea, la Cassie cea de doispe ani, mă iau de părul ei sau de nume, sau de faptul că e pur și simplu normală.

Respect pentru — Ce faci? strig. Tu nu știi ce o să se-ntâmple?

Dar nu-i corect. Adevărul e că nu știa, n-avea de unde, și ăsta era norocul ei și de-asta mi-e atât de dor de ea, mai mult decât de oricine, ca să fiu sinceră. Atunci când plâng – când îmi dau voie să plâng – pentru ea plâng. Nu plâng pentru mine. Plâng pentru Cassie cea care nu mai este.

Și mă întreb ce ar crede acea Cassie despre mine.

Despre Cassie cea care ucide.